

عنوان مقاله:

نظام مستقل و به هم پیوسته فکری امامیه نخستین در نظریه معرفت؛ تبیین پارادایمیک معرفت اضطراری امامیه

محل انتشار:

پژوهشنامه مذاهب اسلامی، دوره 4، شماره 8 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد حسن محمدی مظفر - استادیار گروه شیعه شناسی، دانشگاه ادیان و مذاهب قم

حسین نعیم آبادی - دانشجوی دکتری شیعه شناسی، دانشگاه ادیان و مذاهب قم

خلاصه مقاله:

این مقاله، جایگاه معرفت اضطراری متناظر به نظام جامع، به هم پیوسته و مستقل کلام امامیه نخستین را بررسی می کند. بدین منظور با هدف دست یابی به مولفه های لازم برای پیداکردن پارادایم و الگوی مستقل فکری در میان امامیه دوران حضور، که آنان را از عالمان عصر خود، شامل معتزله و اصحاب حدیث، و همچنین از اندیشمندان دوره های متاخر متمایز می کند، از روش تحلیل تاریخی بر مبنای منابع حدیثی، کلامی و تاریخی استفاده شد. به نظر می رسد معرفت اضطراری در کنار فعل الاهی، عقل و وحی و مسئله حقیقت انسان و در ارتباطی نظام مند و منطقی با این اندیشه ها، بخش مهمی از جورچین کلام امامیه نخستین را به خود اختصاص داده است. معرفت نیز مانند همه امور دیگر جایگاهی امر بین الامرینی دارد. ارتباط درونی ای همچون ارتباط عقل و وحی دارد، و در نهایت اینکه می تواند در تلازم با دیدگاه های مختلف درباره حقیقت انسان باشد. بنابراین، معرفت اضطراری، هم به مثابه عامل موثر در تثبیت و هم بخشی از دانشی تثبیت شده و پارادایمیک محسوب می شود.

کلمات کلیدی:

معرفت اضطراری، امامیه نخستین، معتزله، اصحاب حدیث، پارادایم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1431329>

